مستند

«بهت میاد» در حوزه هنری رونمایی می‌شود

مستند «بهت میاد» به کارگردانی محمدحسن یادگاری از تولیدات مرکز مستند سوره روز دوشنبه ۱۳ آذر ساعت ۱۷:۳۰ در سالن اوستای حوزه هنری رونمایی خواهد شد. به گزارش «وطن‌امروز»، مستند «بهت میاد» با موضوع تاریخ مد و پوشش در ایران و نوع مواجهه جامعه ایرانی با آن از شهریورماه سال ۹۵ در پروسه تحقیق و پژوهش قرار گرفته و بتازگی تدوین آن به پایان رسیده است. محمدحسن یادگاری که پیش از این مستند «مردی که دوست می‌داشتیم» را کارگردانی کرده، «بهت میاد» را مستندی می‌داند که روایتگر مصاحبه با اشخاص و افرادی است که کمتر کسی تا الان سراغشان رفته است. «بهت میاد» در ۶۰ دقیقه، به تهیه‌کنندگی یوسف نادری‌منش و با حمایت مرکز مستند سوره ساخته شده است. این اثر در هشتمین جشنواره مردمی عمار حضور خواهد داشت. این مستند با حضور عوامل و کارشناسان روز دوشنبه ۱۳ آذر ساعت ۱۷:۳۰ در سالن اوستای حوزه هنری به نشانی خیابان سمیه، بین نجات‌اللهی و حافظ رونمایی خواهد شد. گفتنی است ورود برای عموم آزاد خواهد بود.

■■■

مستند مسابقه «ضدگلوله» را در شبکه نسیم تماشا کنید

مستند مسابقه «ضدگلوله» پس از پخش موفق در شبکه مستند، در شبکه نسیم پخش می‌شود. به گزارش روابط عمومی خانه مستند انقلاب اسلامی، مستند مسابقه «ضدگلوله» که از تولیدات جذاب در ژانر «ریالیتی‌شو» که از اسفندماه سال گذشته در شهرک سینمایی دفاع‌مقدس در حال فیلمبرداری است و به صورت همزمان تدوین آن انجام می‌شود با حضور ۲۰ تیم ۵ نفره اجرا می‌شود. این مسابقه تلویزیونی با سنجش قابلیت‌های رزمی، هوش هیجانی و کار گروهی مسابقه‌دهندگان در قالب یک مبارزه واقعی انجام می‌شود و در هر مرحله بر اساس امتیازاتی که هر تیم کسب می‌کند، برنده مسابقه تعیین می‌شود. فرآیند مسابقه از مراحل مختلفی تشکیل شده است که یک بخش مهم آن را جنگ در میدان نبرد تشکیل می‌دهد. استفاده از سامانه لیزری از نکات بدیع این مسابقه است که در آن شرکت‌کنندگان با استفاده از آن و با هدف قرار دادن حریف تلاش می‌کنند امتیازات بیشتری کسب کنند. «ضدگلوله» در ۱۰ سری ۵ قسمتی تهیه می‌شود و در پایان نفرات برگزیده هر سری از مسابقه در ۲ تیم در برابر هم صف‌آرایی می‌کنند و مرحله فینال را بازی می‌کنند. این مسابقه توسط مهدی ماهان و مجید عزیزی کارگردانی می‌شود که پیش از این سابقه حضور در تیم تولید مستند مسابقه «فرمانده» را در کارنامه خود داشته‌اند.

تلویزیون

آغاز پیش‌تولید سریال «سلمان فارسی»

سریال «سلمان فارسی» روند انتخاب لوکیشن را پشت‌سر گذاشته و با بررسی مراحل نهایی نگارش فیلمنامه وارد مرحله پیش‌تولید شده است. به گزارش باشگاه خبرنگاران جوان، مرتضی میرباقری، معاون سیما با حضور در لوکیشن سریال تلویزیونی سلمان فارسی با اشاره به اهتمام معاونت سیما در تولید سریال‌های الف ویژه گفت: هم‌اکنون ۲ سریال الف ویژه «حضرت موسی(ع)» و «سلمان فارسی» در فهرست تولید این دسته از سریال‌هاست که سریال «سلمان فارسی» به کارگردانی داوود میرباقری به مرحله پیش‌تولید نزدیک‌تر است. معاون سیما با اشاره به وضعیت فعلی این سریال تلویزیونی گفت: هم‌اکنون سریال «سلمان فارسی» روند انتخاب لوکیشن را پشت‌سر گذاشته و با بررسی مراحل نهایی نگارش فیلمنامه و طراحی‌های هنری و گستره جغرافیایی، پروژه وارد مرحله پیش‌تولید شده است. همچنین میرباقری با اشاره به اتمام نگارش ۲۰ قسمت اولیه از این سریال تأکید کرد: سریال «سلمان فارسی» در ۲ بخش کودکی سلمان تا رحلت پیامبر(ص) و بازگشت سلمان به مدائن طراحی شده است و در ۴۰ قسمت روی آنتن خواهد رفت.

گفت‌وگوی «وطن امروز» با محسن توسلی خواننده قطعه «بت‌شکن‌ها» که اثر مشترکی است با یک خواننده اهل سنت

به دید کاسبی نمی‌توان موسیقی ارزشی ساخت

محسن شهمیرزادی: «محسن توسلی» از خوانندگان ارزشی ایرانی، این بار در کنار حامد سلیمان داوود، خواننده برجسته سوری و البته سنی‌مذهب، قطعه‌ای را مشترکا پیرامون هفته وحدت تولید کرده‌اند که این اقدام تحسین‌برانگیز توجه رسانه‌ها را به خود جلب کرده است. محسن توسلی سال‌هاست در فضای موسیقی ملی، حماسی و ارزشی خلق اثر می‌کند که به بهانه انتشار قطعه «بت‌شکن‌ها» با وی به گفت‌وگو نشستیم.

***

■ برای آغاز گفت‌وگو و آشنایی بیشتر مخاطبان با شما بفرمایید از کی و به چه دلیل وارد دنیای موسیقی شدید و تا الان چه کارنامه‌ای از شما به جا مانده است؟

من از سال ۶۹ و در ۹ سالگی با آموختن سنتور و حضور در کلاس‌های مرتبط با این هنر وارد دنیای موسیقی شدم. از سال ۸۰ هم به صورت حرفه‌ای موضوع خوانندگی را آغاز و مقوله‌های مختلف سلفره، صداسازی و آواز را زیر نظر استاد حمید پناهی پیگیری کردم. در آن سال‌ها آهنگسازی را هم به صورت حرفه‌ای دنبال کرده و حاصل آن تاکنون تولید حدود ۴۰ اثر موسیقایی بوده است. عمده این آثار هم در فضای ملی، حماسی و عقیدتی بوده است. همچنین چندین کار بین‌المللی و چندزبانی نیز داشته‌ام؛ به طور مثال در جریان نامه رهبری به جوانان اروپایی، این مضمون را دستمایه تولید اثری به زبان انگلیسی کردیم. حدود ۴ سال پیش هم اثری به مناسبت هفته وحدت و به زبان‌های فارسی و عربی منتشر کردیم. همچنین اثری ۳ زبانه به زبان‌های عربی، انگلیسی و فارسی پیرامون مساله فلسطین تولید شد که در روز قدس منتشر شد. بتازگی نیز در کنار یکی از خوانندگان برجسته سوری که از اهل سنت هم هست، مشغول تولید اثری عربی - فارسی و با موضوع وحدت هستیم که ان‌شاءالله در همین هفته و به مناسبت هفته وحدت رونمایی خواهد شد.

■ پرداختن به مضامین مذهبی از دریچه هنری مثل موسیقی، همواره اما و اگرهایی دارد؛ از نظر شما آیا می‌توان همه موضوعات اینچنینی را به قالب موسیقی درآورد؟

عمده آثار من مربوط به کارهای حماسی و وطنی است، هرچند تعداد قابل توجهی از آثار هم موضوع مذهبی دارد؛ آثاری با محوریت امام رضا(ع)، امام زمان (عج) و اثر دیگری که در محرم امسال منتشر شد که همه اینها را برای دل خودم ساختم اما به هرترتیب، ساخت آثار مذهبی و پرداختن به ذوات مقدس اهل بیت(ع) با سازهای موسیقایی دارای ملاحظاتی است که باید آن را رعایت کرد، به همین جهت تولید قطعات مذهبی را به دلم می‌سپارم تا هرچندوقت یکبار که احساس کنم تولید چنین اثری نیاز است، برای ساخت آن اقدام کنم. به هر روی، من از کودکی در دستگاه اهل بیت(ع) زیست کرده‌ام و همواره ارادتم مختص به حضرات معصومین بوده است. بدین ترتیب ورودم به دنیای موسیقی از آن جایی قوت گرفت که خود را موظف دانستم با این هنر به فضای دفاع‌مقدس و انقلاب بپردازم و فریادم را از زبان کسانی بزنم که تریبونی نداشتند؛ از آن فرزند شهیدی که دوست من بوده و مشکلات عدیده‌اش در زندگی را می‌دیدم. در واقع موسیقی سلاحی در دستان من بوده تا به‌واسطه آن حرف‌های کسانی را که صدای‌شان به جایی نمی‌رسید فریاد بزنم. همینطور مادربزرگ خودم که تنها پسرش شهید شده و هر روز خیره به قاب عکسی است که شاید این نگاه هرروزه، همان حسرت دیداری دوباره است. وقتی تریبونی در اختیارم هست که می‌توانم از مادر شهید و پسرش بگویم، بی‌لطفی است که از آنها نخوانم.

■ چرا در جامعه موسیقی کشور، بسیاری از خواننده‌ها از پرداختن به مضامین میهنی، ارزشی و ایدئولوژیک (ولو با اعتقاد به آن) ابا دارند؟

خوانندگان در موضوعات میهنی عمدتا قطعاتی ولو معدود را تولید کرده‌اند اما در مباحث ارزشی همانطوری که خودتان هم اشاره کردید این کم‌کاری لزوما به معنای قبول نداشتن ارزش‌ها و باورها نیست، بلکه بیشتر به بازار موسیقی و اقتصاد این هنر بازمی‌گردد. مباحث معطوف به مارکتینگ موسیقی و فضای کاسبی که در موسیقی وجود دارد، باعث می‌شود اهالی موسیقی برآورد کنند که ورود به دنیای موسیقی ارزشی، سود مالی چندانی را عاید آنها نمی‌کند. آنها ترجیح می‌دهند همین انرژی و زمان را صرف تولید آثار عاشقانه‌ای کنند که مشتری بیشتری دارد. برای آنها به صرفه‌تر است که آثار عاشقانه بسازند، بنابراین حتی نمی‌توان گفت ارزش‌ها دغدغه آنها نیست، بلکه چون درآمدشان را از این راه کسب می‌کنند، عمدتا به مضامینی روی می‌آورند که مشتری بیشتری داشته باشد.

■ آثار ارزشی در صنعت موسیقی کشور چقدر سوددهی دارد؟

اگر بگوییم ندارد، دروغ گفته‌ایم اما از سوی دیگر طبقه متوسط شهری نیز حاضر نیست بلیت ۱۵۰ هزار تومانی برای حضور در کنسرت موسیقی ارزشی بخرد، بنابراین بسیاری از راهکارهای کسب درآمد از صنعت موسیقی در این زمینه کارآیی ندارد اما می‌توان کنسرت را جایگزین بسیاری از برنامه‌های سالنی و مناسبتی کرد که در صنعت موسیقی جهانی هم به عنوان منبع اصلی درآمد محسوب می‌شود. در هر صورت هزینه تولید اثر بسیار بالاتر از اجرای آن در برنامه‌های سالنی و مناسبتی است و به دید کاسبی نمی‌توان موسیقی ارزشی تولید کرد.

■ شما به عنوان کسی که موسیقی ارزشی را با همه ابعادش به عنوان اولویت خود قرار دادید، در این راه با چه مشکلاتی (در تولید، توزیع، حمایت‌ها و...) روبه‌رو شدید؟

من بارها این مقوله را در گفت‌وگوهای مختلف مطرح کرده‌ام. متاسفانه دیدی که مردم نسبت به فضای موسیقی ارزشی دارند، این است که وقتی یک خواننده طرح ارزشی داشته باشد، تعداد زیادی ارگان پای کار می‌آیند و از این اثر حمایت مادی و معنوی می‌کنند، در صورتی که اینطور نیست. از میان ۴۰ قطعه‌ای که شخص بنده تولید کردم، در بیش از ۸۰ درصد این آثار تمام هزینه‌های شعر، آهنگسازی و... را به صورت شخصی پرداخت کردم، چون دغدغه آن را داشتم. متاسفانه همچنان این نگاه عمومی اشتباه درباره موسیقی‌های ارزشی وجود دارد که این آثار سفارشی هستند. من تقریبا به اندازه ۳ آلبوم قطعه موسیقی تولید کرده‌ام که بارها از نهادهای مختلف درخواست همکاری در توزیع این آثار را داشته‌ام که متاسفانه از کوچک‌ترین کمکی دریغ کردند. این مساله آنجایی غم‌انگیزتر می‌شود که موقع سخن گفتن، بسیار از طرح‌ها استقبال می‌شود اما هنگام عمل، هیچ‌گونه همکاری‌ای نمی‌شود. جز بنده، تعداد زیادی از بچه‌های دغدغه‌مند هستند که در این عرصه حضور دارند و زیر فشار هزینه‌های سنگین تولید قرار گرفته‌اند که امیدوارم در آینده نزدیک این مشکلات مرتفع شود.

■ بتازگی اثری مشترک با یکی از خوانندگان سوری و البته سنی داشتید؛ زمینه همکاری این رویداد چگونه فراهم شد و در سطح کلان‌تر هدف و کارآیی آن چیست؟

این کار در این هفته رونمایی خواهد شد. در دمشق در سالن اپرای این شهر روی صحنه خواهد رفت و در ایران نیز بناست در شبکه‌های تلویزیونی و اجلاس وحدت پخش شود. این قطعه ایده‌ای بود که بنده داشتم برای مقابله با تفرقه‌افکنی‌های دشمنان اسلام که سال‌ها تلاش دارند امت مسلمان را به جان هم بیندازند. ظرفیت‌هایی که موسیقی ایرانی و عربی داشت موجب می‌شد این اثر بیشتر به دل بنشیند و برقلب‌ها اثر کند. علاوه بر این به نظر می‌رسید اگر بنده یا یک خواننده اهل سنت هرکدام جداگانه چنین حرفی را مطرح می‌کردیم، آنچنان مورد توجه هم‌مذهبان خودمان قرار نمی‌گرفت اما اگر با هم حرفی را فریاد بزنیم بی‌شک اثرگذاری‌اش بیشتر است. به همین دلیل در سفری که چندی پیش برای اجرای اثری به سوریه داشتم، با آقای ترک‌آبادی، سفیر ایران در سوریه که انسانی شریف و بسیار خوشفکر است، این ایده را مطرح کردم. ایشان از این طرح استقبال کردند و با حمایت‌شان نخستین قدم‌های تولید چنین اثری را برداشتیم. در این میان یکی از خواننده‌های بنام کشور سوریه که کنسرت‌های متعددی را در طول سال برگزار می‌کند به نام «حامد سلیمان داوود» به ما معرفی شد. با ایشان صحبت و برنامه‌ریزی‌های مربوط به تولید را آغاز و از ایشان دعوت کردیم به ایران بیاید. شعر فارسی این اثر را قاسم صرافان و شعر عربی را مرتضی حیدری آل‌کثیر سرودند. این اتفاق تازه‌ای است که یک خواننده شیعه و سنی در کنار هم فریاد وحدت سر می‌دهند و امیدواریم اثری درخور را خلق کرده باشیم که به دل مخاطبان بنشیند.

■ در آینده چه کارهایی را در دست تهیه و تولید دارید؟

در همین ژانری که حضور داریم با وجود تعدد آثار هنوز نقاط خالی بسیاری دیده می‌شود، سوژه‌هایی که به نظر می‌رسد نیاز به پرداخت دارند. مثلا برای شهدا کارهای زیادی ساخته شده است اما مضامین دیگری وجود دارد که بنده به آنها ورود پیدا کرده‌ام و ان شاءالله قصد تداوم آن را دارم؛ مضامین مورد غفلت واقع شده‌ای مثل شعر از زبان مادر، همسر و فرزند شهید که اجرشان شاید کمتر از شهید نباشد اما هیچگاه به آنها به صورت جدی نپرداخته‌ایم. یا از همسران جانبازان که هنوز هم در حال جهاد هستند. این قبیل موضوعات مغفول واقع‌شده کم نیست و نیاز است در حوزه موسیقی به آنها بپردازیم.

تئاتر

نگاهی به موسیقی نمایش «ترانه‌های قدیمی: پیکان جوانان» ساخته محمد رحمانیان

خاطره‌بازی یا بهانه‌ای برای ادای دین به حامیان منافقین؟!

احسان سالمی: «ترانه‌های قدیمی: پیکان جوانان» نسخه تازه‌ای از نمایشی است که چند سال پیش محمد رحمانیان بعد از بازگشت از فرنگ آن را روی صحنه برد. نمایشی که قرار بود با محوریت چند ترانه محبوب قدیمی سراغ حس نوستالژیک مخاطبانش برود. ایده‌ای که این بار و در نسخه دیگری از این نمایش با محوریت بخشیدن به «پیکان جوانان» تلاش کرده حس نوستالژیک مخاطبانش را نسبت به سازه‌های قدیمی شهر تهران زنده کند اما نخستین مشکل «ترانه‌های قدیمی: پیکان جوانان» دقیقا از همین نقطه شروع می‌شود. یعنی جایی که قرار است مخاطبان این نمایش که عمدتا از نسل جوان هستند، با شنیدن چند ترانه قدیمی و تماشای داستان‌های اپیزودیک، دلتنگ سازه‌هایی شوند که چه‌بسا پیش از این هیچگاه حتی نام آنها را نیز نشنیده‌اند! نکته‌ای بدیهی که عدم توجه به آن باعث شده اغلب تماشاگران جوان این نمایش به واسطه عدم برقراری ارتباط حسی با آنچه به عنوان یک نماد نوستالژی‌ساز در پرده‌های مختلف نمایش به آنها معرفی می‌شود، ترجیح دهند با عبور سریع از بخش‌های نمایشی اثر، دقایقی را با لذت شنیدن اجرای زنده برخی ترانه‌های قدیمی توسط چهره‌هایی چون رضا یزدانی، احسان کرمی و هانا کامکار پشت سر بگذارند. «ترانه‌های قدیمی: پیکان جوانان» مشتمل بر ۶ اپیزود (پرده) است که حلقه ارتباطی همه پرده‌ها هم پیکان جوانان است. پیکانی که علاوه بر اثرگذاری بر جریان قصه هر اپیزود، نقش «پرده نمایش» را نیز بازی می‌کند؛ به این شکل که در ابتدای هر بخش فیلمی کوتاه مربوط به آن سازه قدیمی روی کاپوت ماشین نمایش داده می‌شود و مخاطب قرار است به طور مقدماتی با این سازه قدیمی آشنا شود. این در حالی است که زاویه قرار گرفتن ماشین روی سن نمایش به قدری نامناسب است که به جرات می‌توان گفت حدود ۵۰ درصد حاضران در سالن اساسا تصویر واضحی از آنچه بر کاپوت ماشین نقش می‌بندد، ندارند و عملا باید این بخش را نیز جزو زوائد نمایش به حساب آورد که بودن یا نبودنش تفاوتی در بالاتر رفتن فهم مخاطب از حال و هوای موردنظر سازندگان آن ندارد اما تازه‌ترین نمایش محمد رحمانیان در حوزه محتوایی نیز خالی از ایراد نیست.

موضوعی که اوج آن را می‌توان در پرده‌های دوم و چهارم این نمایش دید؛ جایی که رحمانیان سعی کرده در پرده دوم نمایش خود، به بهانه معرفی کارخانه پپسی به عنوان یکی از تفرجگاه‌های قدیمی شهر تهران، به ماجرای آتش زدن برخی سینماها در سال‌های قبل از انقلاب پرداخته و آن را به گردن افراد مذهبی می‌اندازد. او در ادامه حتی پا را از این نیز فراتر گذاشته و در پرده چهارم نمایش خود به بهانه پرداختن به شب‌های شعر گوته سعی کرده به نوعی به تطهیر چهره غلامحسین ساعدی که از جمله نویسندگان حامی منافقین و چهره مخالف جمهوری اسلامی است، بپردازد. شخصیت گوهرمراد (تخلص ساعدی) با بازی افشین هاشمی قرار است برای حضور در شب شعرهای گوته حضور پیدا کند که ماشینش خراب می‌شود. در این میان ما شاهد گفت‌وگوی گوهرمراد و راننده تاکسی او هستیم و از همین رهگذر بخش‌هایی از نظرات اعتراض‌آمیز گوهرمراد در ارتباط با سانسور مطرح می‌شود و در پایان نیز از قول همین راننده تاکسی که در آخرین لحظات مرگ گوهرمراد در کنار بالین او در فرانسه حضور داشته، می‌شنویم که گوهرمراد از سر اجبار وادار شده در سال‌های قبل از انقلاب با تلویزیون ملی ایران مصاحبه کند و به تعریف و تمجید از انقلاب سفید شاه و ملت بپردازد! جالب اینکه رحمانیان با قرار دادن دیالوگی از قول گوهرمراد درباره «مبتذل» بودن روزنامه کیهان (که اتفاقا در جریان انقلاب، به دفاع از اعتراضات مردم پرداخت و در سال‌های بعد از انقلاب نیز در جریان فکری مقابل رحمانیان قرار داشته) سعی کرده به نوعی نسبت به این روزنامه نیز عقده‌گشایی کند. این در حالی است که مخاطب حاضر در سالن تنها چند دقیقه پیش از این در جریان اپیزود مربوط به تفرجگاه پپسی و آتش زدن سینماها شاهد اشاره مستقیم چند شخصیت زن و مرد نمایش به موضوع «خودارضایی» در آقایان است و معلوم نیست در این میان رحمانیان با چه اعتماد به نفسی توانسته «کیهان» را مبتذل بخواند و خود و نمایشش را عاری از ابتذال بداند! «ترانه‌های قدیمی: پیکان جوانان» ایرادات محتوایی دیگری نیز دارد که یکی از مهم‌ترین آنها را باید بازخوانی ترانه‌ای متعلق به «مرضیه» خواننده حامی منافقین دانست. ترانه‌ای که به عنوان یکی از میان‌پرده‌های نمایش توسط هانا کامکار با زیرصدای زنی دیگر اجرا می‌شود و اساسا مشخص نیست در میان انبوهی از ترانه‌های قدیمی و نوستالژیک، چرا رحمانیان باید درست بر ترانه‌ای از «مرضیه» که سال‌ها همکار سازمان منافقین بوده، دست بگذارد؟!

سینما

تازه‌ترین خبرها از فیلم بهروز افخمی

بهروز افخمی در نظر دارد فیلم سینمایی «رویای فرانسوی» را بسازد که این روزها فیلمنامه این اثر در مرحله بازنویسی نهایی قرار دارد. به گزارش مهر، بهروز افخمی، کارگردان سینما در نظر دارد فیلم سینمایی «رویای فرانسوی» را بسازد که این روزها بازنویسی نهایی آن انجام می‌شود. این فیلم حال و هوای کمدی دارد و بخشی از تصاویر آن در کشور ارمنستان فیلمبرداری می‌شود. نویسنده «رویای فرانسوی» پدرام کریمی است که نگارش نخستین فیلمنامه بلند سینمایی خود را با این اثر تجربه کرده است. پیش از این اعلام شده بود مرکز تولیدات سازمان بسیج صداوسیما سرمایه‌گذار این اثر است. در حال حاضر صاحبان این فیلم به دنبال جذب سرمایه‌گذار برای ساخت «رویای فرانسوی» هستند.

کتاب

آغاز هشتمین نمایشگاه کتاب دفاع‌مقدس در مشهد

هشتمین نمایشگاه ملی کتاب دفاع‌مقدس در مشهد مقدس آغاز به کار کرد. به‌گزارش تسنیم، هشتمین نمایشگاه ملی کتاب دفاع‌مقدس روز گذشته در محل دائمی نمایشگاه‌های مشهد مقدس آغاز به کار کرد. در این نمایشگاه ۶۰۰۰ عنوان کتاب توسط ۷۰ ناشر تخصصی دفاع‌مقدس از سراسر کشور ارائه خواهد شد و ۱۰ برنامه جانبی تدارک دیده شده که شامل رونمایی از ۵۰ عنوان کتاب و برگزاری نشست‌های تخصصی پیرامون کتاب دفاع‌مقدس خواهد بود. هشتمین نمایشگاه کتاب ملی دفاع‌مقدس که به همت سازمان حفظ آثار و نشر ارزش‌های دفاع‌مقدس سپاه و بسیج و با مشارکت بنیاد حفظ آثار و نشر ارزش‌های دفاع‌مقدس، ارتش جمهوری اسلامی ایران، سپاه امام رضا(ع) استان خراسان‌رضوی و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی برپا شده، از پنجشنبه ۹ آذر لغایت ۱۵ آذر از ساعت ۱۰ الی ۲۱ میزبان علاقه‌مندان خواهد بود.

سینمای جهان

اکران فیلم تارانتینو در سالگرد قتل سوژه اثر

فیلم بعدی کوئنتین تارانتینو در پنجاهمین سال به قتل رسیدن شارون تیت، اکران می‌شود. به گزارش مهر به نقل از آسوشیتدپرس، شرکت سونی پیکچرز که بتازگی به عنوان تهیه‌کننده فیلم جدید و بی‌نام تارانتینو تعیین شده، اعلام کرد این فیلم را ۹ آگوست ۲۰۱۹ که پنجاهمین سالروز کشته شدن شارون تیت، بازیگر و همسر رومن پولانسکی است اکران می‌کند. شارون تیت و دوستانش به دست پیروان چارلز مانسن که ۱۷ نوامبر در ۸۳ سالگی در زندان از دنیا رفت کشته شدند. منسن باور داشت یک تولیدکننده موسیقی که او را نپذیرفته بود در آن خانه زندگی می‌کند اما آن فرد خانه را به پولانسکی اجاره داد بود و دیگر آنجا زندگی نمی‌کرد. به این ترتیب، در شب هشتم آگوست، ۴ پیرو منسن با استفاده از اسلحه و چاقو به طرز بی‌رحمانه‌ای تیت را که ۸ ماهه باردار بود و ۴ نفر دیگر از دوستانش را که در خانه بودند به قتل رساندند. پولانسکی آن موقع در اروپا مشغول فیلمبرداری یکی از پروژه‌هایش بود. هرچند تارانتینو تاکید کرده این فیلم درباره مانسن نیست اما گفته بود به نوعی قتل تیت و وقایع سال ۱۹۶۹ را در مرکز توجه دارد. این فیلم نهمین فیلم تارانتینو و نخستین فیلم او پس از «داستان عامه‌پسند» است که کمپانی واینستین تهیه‌کننده آن نیست. فیلمنامه این پروژه توسط تارانتینو نوشته شده و خود او هم آن را کارگردانی می‌کند. از برد پیت، جنیفر لارنس، ساموئل ال‌جکسون و دی‌کاپریو به عنوان چهره‌هایی که با آنها برای حضور در این فیلم صحبت شده، یاد شده است. پیش‌تر اعلام شده بود فیلمبرداری این فیلم سال ۲۰۱۸ و احتمالا در تابستان آغاز می‌شود.